

Se auzea încet un cântec grecesc și, la un moment dat, versurile lui au căpătat un înțeles aparte: cântecul spunea că atât timp cât se aude muzica, cel ce ascultă merită dragostea Elenei din Troia...

Scene din viața unui kerkyrian filosof și a unui barbar dornic să afle Ce este, oare, acest lucru numit, de greci, Viață? (II)

Grecia e, neîndoios, o țară de filosofi. Tatăl tuturor filosofilor e considerat a fi Thales care a trăit între 640 î.H. și 546 î.H. După el au rămas următoarele fraze nemuritoare: "Pentru trei lucruri îi sunt recunoscător soartei: în primul rând că m-am născut om și nu fiară, în al doilea rând pentru că sunt bărbat și nu femeie și în al treilea rând pentru că sunt un grec și nu un barbar". Tot de la el am aflat că cel mai greu lucru din lumea asta e "să te cunoști pe tine însuși" iar cel mai ușor lucru este "să dai sfaturi". Într-o vară târzie a anului 2014, am fost într-o insulă din marea Ionică (și) pentru a afla dacă grecul avea sau nu dreptate privitor la ceea ce spusese el cu mai bine de două milenii și jumătate în urmă.

Două minunate capete încoronate, două "cuiburi" marine, un singur destin. Sugerat de Borges...

Sfârșitul secolului XIX a avut norocul să vadă urcate pe tron, două femei nemaipomenit de frumoase și cu destine, în mare parte, asemănătoare. E vorba de Regina Maria a României și de împărăteasa Elisabeta a Austro-Ungariei. Amândouă s-au măritat de tinere. Sissi s-a căsătorit dintr-o dragoste la prima vedere, la doar 16 ani, cu Franz Ioszeff iar Maria a fost măritată din rațiuni de stat, la 17 ani, cu viitorul rege Ferdinand. Sissi cu Franz erau veri primari și a fost nevoie de o dezlegare de la Sfântul Părinte pentru ca această căsătorie să poată avea loc. De Maria era îndrăgostit viitorul rege George al V-lea al Angliei dar, mult mai înțelepți, părinții lor s-au opus unei căsătorii între veri primari. Foarte repede, amândouă au ajuns extrem de deprimare de viața pe care o duceau la curte. Din nefericire, fiecare din ele a avut un copil care li s-a stins din viață la o vârstă extrem de fragedă. Sissi a fost terorizată de soacră iar Maria de rigoarea nemțească a regelui Carol I, "der onkle". Amândouă și-au găsit refugiul în călătorii și, cu timpul, fiecare din ele și-au întâlnit locul (sau "cuibul") lor de suflet în apropierea solară a mării. Regina Maria și-a ridicat un castel la Balcic, pe Coasta de Argint a Mării Negre iar Sissi în Corfu, pe țărmul Mării Ionice. "Înțelegându-i problema, regina Angliei i-a cedat iahtul ei regal pentru a călători", ne-a explicat, cu subînțeles, ghidul grec. În anul 1861, Sissi a ajuns în Kerkyra și a fost găzduită de comisarul englez Sir Henry Storks în vila sa, Mon Repos, din Kanoni. A revenit, în trecere, în 1876. A rămas acolo vreme de trei luni. S-a reîntors în Kerkyra peste cinci ani și a fost oaspetele de vază a consulului austriac, baronul Varsberg. A treia călătorie în insulă, cea din 1888, a fost întreprinsă după moartea iubitului său tată. A fost găzduită de un înstărit intelectual grec, pe nume Petros Vrailas. Atunci, Sissi a văzut o vilă, la Gastouri, și acolo a hotărât să-și construiască "cuibul" marin. Ea a cumpărat vila și a demolat-o imediat ridicând, în locul ei, un

frumos palat pe care l-a botezat "Achillio", după numele marelui erou homeric. Zece ani s-a bucurat, intermitent, Sissi de palatul său. În septembrie 1898, împărăteasa a avut proasta inspirație să călătorească incognito la Geneva. A tras, împreună cu baroneasa Sztaray, la hotelul Beau Rivage. Un extremist italian, Luigi Luchini, a aflat cine e una din acele femei și a vrut să intre în istorie chiar și pe ușa din dos. A așteptat în fața hotelului și a oferit doamnelor un buchet de flori. Când Sissi s-a aplecat să miroase florile (răului), teroristul i-a împlântat o lama de cuțit în inimă. Corsetul strâns al împărătesei părea să fi atenuat șocul loviturii. Împărăteasa s-a imbarcat pe un vapor să treacă pe malul celălalt al lacului dar n-a reușit decât să traverseze Styxul. Pe vas, împărăteasa a leșinat iar puțin mai târziu a murit la hotelul Beau

Rivage. Era, la 10 septembrie 1898, în vârstă de 61 de ani. (Regina Maria a murit la 63 de ani. Dar în ultimii ei doi ani de viață a fost bolnavă...) Palatul Achelion a fost cumpărat de împăratul Germaniei Wilhelm al II-lea și, după mai multe tribulații, a ajuns în proprietatea statului grec. Satul Gastouri trăiește și acum, boierește, de pe urma moștenirii lăsate de împărăteasa Sissi. Ne-a confirmat asta și tânărul Stefanos, proaspăt bacalaureat, care trudea în vacanță la taverna tatălui său. Taverna se afla la o aruncătură de băț de Achilion. Stefanos ne-a făcut, după propria-i mărturisire, chiar cu mâinile sale, un suc de portocale (pitice), o cafea grecească la ibric (medium size) și ne-a oferit o apă minerală rece. Ne-a spus că în toamnă va merge la Școala politehnică din Atena ca să devină inginer auto. Asta e un semn clar că afacerea părintească merge ca pe roate...

Post Scriptum

Ne-am întors tot pe jos dar pe un drum aflat, acum, într-o pantă descendentă. Soarele și-a mai potolit din apriga-i dogoare. La Hotelul Alexandros ne aștepta o seară grecească. Cum era un spectacol interactiv, unul din cântăreți ne-a provocat să participăm, vocal, la intonarea refrenului. Localul avea și o terasă drept pentru care grecul ne-a împărțit în două grupe: "Inside" și "Outside" care trebuiau să se întrecă, între ele, în măiestria corului. Și atunci mi-am adus aminte de un text legat de greci și de Grecia pe care l-am găsit în biografia lui Borges scrisă de Edwin Williamson. Citiți-l, vă rog, cu atenție: "Se auzea încet un cântec grecesc și, la un moment dat, versurile lui au căpătat un înțeles aparte: cântecul spunea că atât timp cât se aude muzica, cel ce ascultă merită dragostea Elenei din Troia; atât timp cât se aude muzica, Ulise se va întoarce în Ithaca. Ascultând acest cântec, Borges a înțeles că viața lui Abramowicz nu se sfârșise, că dragul lui prieten era cu ei în seara aceea. Impresionat la culme de această revelație, le-a rugat pe Maria (Kodama) și pe Isabelle (Abramowicz) să ridice paharele și să bea în amintirea lui Maurice. În acea noapte, Borges și-a descris epifania: În noaptea asta pot plânge ca un bărbat. Simt cum mi se rostogolesc lacrimile pe obraji fiindcă știu că nu există nici un lucru pe pământul ăsta care să fie muritor și care să nu-și proiecteze umbra. În noaptea asta, Abramowicz, mi-ai spus fără cuvinte că trebuie să intrăm în moarte ca într-o petrecere."